

Arrest

nr. 145 800 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BROCORENS, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 21 september 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgisch meerderjarig kind.

1.2 Op 20 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De verzoekende partij heeft geen belang bij huidig beroep: de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf levert de verzoekende partij geen nut op. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, dient erop gewezen te worden dat de verwerende partij de nieuwe artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), moet toepassen. Deze nieuwe artikelen voorzien niet in de mogelijkheid om een recht op verblijf toe te kennen aan de verzoekende partij als ascendent van een meerderjarige Belg. Het declaratoir karakter van het recht op verblijf doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat, daar het een recht dat afgeschaft werd niet kan doen herleven (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij op 21 september 2011 een aanvraag heeft ingediend en de gemachtigde binnen de termijn van vijf maanden een beslissing diende te nemen, merkt de Raad op dat zelfs al zou de bestreden beslissing in casu buiten de daartoe wettelijk voorziene termijn zijn genomen, deze termijn hoe dan ook verstreek na de inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011 (BS 12 september 2011) op 22 september 2011, zodat de gemachtigde met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet de nieuwe artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 diende toe te passen. Het betoog van de verzoekende partij betreffende de termijnoverschrijding doet dan ook geen afbreuk aan de hoger besproken vaststelling dat zij geen belang heeft bij huidig beroep.

Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang bij de middelen die betrekking hebben op het recht op verblijf van meer dan drie maanden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

Bijkomend stelt de Raad vast dat bovendien blijkt dat de verzoekende partij vrijwillig is vertrokken naar het buitenland, wat aangeeft dat zij mogelijk geen belangstelling meer heeft voor het verloop van haar beroep, tijdens hetwelk zij nochtans recht had op een tijdelijk verblijf. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet meer getuigt van het rechtens vereiste belang.

Daar de bevelscomponent van de bestreden beslissing door het vrijwillig vertrek is uitgevoerd, getuigt de verzoekende partij ook hier niet meer van het rechtens vereiste belang. Ook het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten komt dan ook onontvankelijk voor.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als

een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 5 maart 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 16 april 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 26 februari 2015 opgenomen grond, stelt haar advocaat kennis te hebben genomen van de nota van de tegenpartij en volhardt zij in de argumenten van het annulatieberoep. De tegenpartij roept de directe inwerkingtreding in van de artikelen 40ter en 40 van de vreemdelingenwet, maar er zijn ook twee belangrijke beginselen van behoorlijk bestuur, met name de rechtszekerheid en de betrouwbaarheid in het rechtssysteem. Volgens deze beginselen moet de justitiabele weten welk recht van toepassing is op zijn specifieke situatie en moet dit ook toegepast worden. De verzoekende partij heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend wanneer een bepaalde rechtsregel van toepassing was en zorgde voor bepaalde rechten: als er na vijf maand geen beslissing was, moest zij een verblijfsrecht krijgen. De dag erna is de nieuwe wet er en geen overgangsbepalingen. De advocaat van de verzoekende partij stelt in vraag hoe artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) zou gerespecteerd kunnen zijn en vraagt naar de discriminatie tussen de burger van de Unie en de Belg. Voor het overige verwijst zij naar het verzoekschrift.

De verwerende partij sluit zich aan bij de inhoud van de beschikking van de Raad, waarin gesteld wordt dat de verzoekende partij geen belang heeft en er ook op gewezen wordt dat zij het grondgebied verlaten heeft en geen belang heeft bij het bevel om het grondgebied te verlaten.

De advocaat van de verzoekende partij repliceert dat zij meent nog steeds belang te hebben bij de weigering van verblijf, want dat de verzoekende partij kan terugkomen indien deze beslissing geannuleerd wordt. Zij is het er mee eens dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij het bevel om het grondgebied te verlaten, daar dit is uitgevoerd.

2.2 Met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf dient te worden vastgesteld dat, daargelaten de vraag of de advocaat van de verzoekende partij door louter te stellen dat zij meent nog steeds belang te hebben bij deze beslissing, gezien de verzoekende partij kan terugkomen indien deze beslissing geannuleerd wordt, het betoog van de advocaat van de verzoekende partij hoe dan ook geen afbreuk doet aan de vaststelling in de beschikking van 26 februari 2015 dat de verzoekende partij ook los van het feit dat zij het grondgebied vrijwillig heeft verlaten geen belang heeft bij haar beroep. De advocaat van de verzoekende partij beperkt zich immers tot het volharden in en verwijzen naar het verzoekschrift, en tot het herhalen en benadrukken van elementen die reeds in het verzoekschrift naar voren werden gebracht en waarop middels de beschikking van 26 februari 2015 reeds werd geantwoord. Met dit betoog brengt de advocaat van de verzoekende partij echter geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 26 februari 2015 werd aangegeven. Ook door het louter in vraag stellen, zonder enige toelichting, hoe artikel 8 van het EVRM gerespecteerd zou kunnen zijn en naar de discriminatie tussen de burger van de Unie en de Belg, doet zij geen afbreuk aan voormelde beschikking.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vastgesteld dat de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting erkent dat zij geen belang meer heeft bij het beroep tegen dit bevel en wordt aldus geen afbreuk gedaan aan het betrokken onderdeel van de beschikking van 26 februari 2015.

Met verwijzing naar de beschikking van 26 februari 2015 is het beroep dan ook onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE